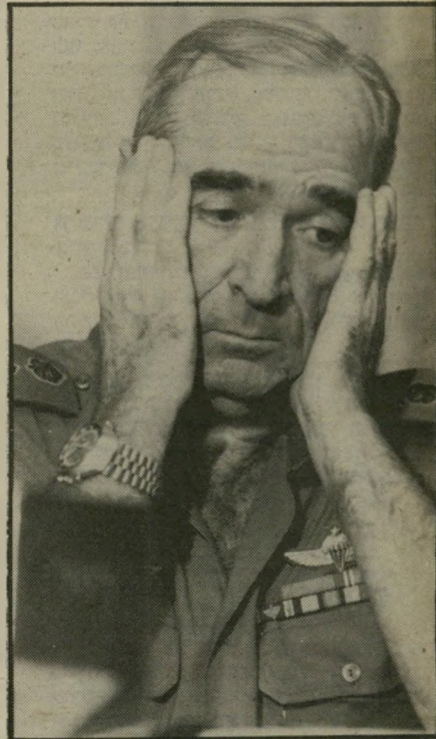

(המשך מעמוד 15)

בפעולה זו נפצע רפול משלושה כדורים. כפועלה כונתילה הסתער יחיד על עמדה מבוזרת, וזכה על-כך בציון לשבח מטעם הרמטכ"ל, משה דיין. הוא מונה כמפקד גרוד הצנחנים שצנה, ראשון, במיצריהמיתלה, כפתיחת מיבצעיקדש. בקרב על המיתלה לחם רפול לצד ידידו, עובר לידונסקי, שנפל בקרב זה. הוא סיפר: "אני אפילו יכול לשמוע את הקול שלו, כשהוא מדבר..."

אחרי מיבצעיקדש היה רפול סמ"ט הצנחנים, השתלם בארצות-הברית, ובשובו שימש כראש ענף-המיבצעים במטכ"ל. הוא למד במיכללה לביטחוןלאומי, ומונה כמפקד חטיבת-הצנחנים, שביצעה את רוב פעולות-התגמול, ערב מילחמת-ששת-הימים.

רפול הוגה

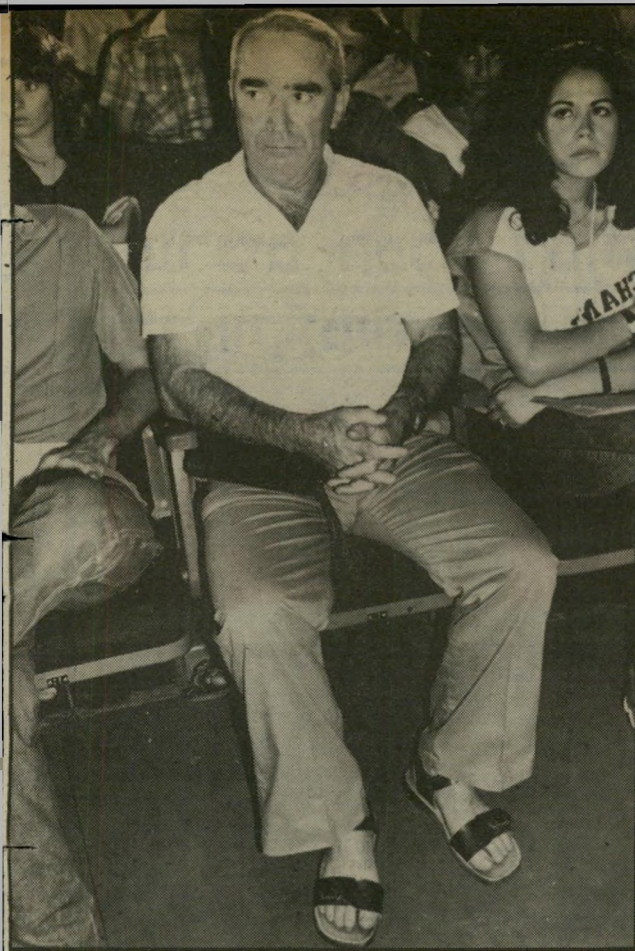
ריתוק לחילות שקנו חלב מערבים

במיכתב-פרידה שפירסם אלוף (מיל') עוזי נרקיס עם פרישת רפול מהרמטכ"ל, הוא סיפר בין השאר: "כאשר התמנתי לתפקיד אלוף פיקוד-המרכז, ערכתי את ביקורי הראשון אצלך כחטיבת-הצנחנים... שהיית מפקדה. ביקשתי לבקר בגרודים, והתמונה שהתגלתה לעיני היתה מראיגה: מחנה הגרוד לא רמה למחנה-הצנחנים מבחינת הסדר והציקון, רובים, מקלעים וכוונות שימשו בערבוביה כחרדה-גשק. מגורי החיילים נראו כטושים, תחמושת ופגזים, קליפות וברילייסיגרות היו זרוקים במקומות רבים בחצר המחנה. אימתי כי סגדאלוף דן שומרון, שהיה סמג"ד ומ"מ מפקדה-הגרוד, ירדה אם לא ישנה דרכו ויטרח לא רק על פיתוח הפוטנציאל הקרבי, אלא גם ישים את ליבו לקטנות, כגון סדר, מישמעת וניקיון.

התקוממת: בעד זה להריח את דן שומרון? טענת, כאלה אנחנו, הצנחנים, כאלה כולנו, משוגעים, זה אופייני, ולא תשנה אותו. ביקשתך לפרט, והסכרת לי את אופי הצנחנים כפי שראית אותם: ללא חת. נכונות בכל תנאי לכל פעולה, שששרה — הפעולה עצמה, לחץ לביצוע הפעולה (פעולת-התגמול) וראייתה כתכלית בפני עצמה. התחשבות מינימלית בהוראות ביטחון האימונים (הרגשתי בכך כביקורי בתרגילי-האש של החטיבה). זילזול במינהלות ובאספנאים המושגים, והעיקר, שפקודות המטכ"ל נעצרות בשער ההתנהגות..."

מעט קודם לקבלת הפיקוד על חטיבת הצנחנים, כאשר שימש סגדאלוף רפול כראש ענף המיבצעים במטכ"ל, הוא התערב התערבות פוליטית ראשונה במיסגרות הצבאיות, כאשר שיגר לראש אג"ם, יצחק רבין, תוכיחים ובהם פיתרונות-הגירה לערביי-ישראל. את הרעיון הזה, פירט מאוחר יותר באחת מעבודותיו כתניד המיכללה-לביטחוןלאומי.

כאשר היה מסקד סיקוד-הצפון, הוא ריתק יום אחד את סקירות הלישבה שלו

רפול בכינוס נוער

רפול בהלוויית לסקוב

גדרתי שלא אלך לשום לווייה. ביום של לוויית נכסתי לשק-חשינה..."

הרמטכ"ל, חיים בר-לב, לפרוש מצה"ל. בראיון, שנים מאוחר יותר, התייחס רפול בזלזול להצעה זו של בר-לב: "הוא אמר לי: תלך הביתה ותקבל פנסיה של גנרל..."

מילחמת-יום-הכיפורים תפסה את רפול כמפקד אוגדה ברמת-הגולן. במהלך קרבות בעמק-הבכא ניסח רפול לחייליו את מטרת לחימתם כמילים: "אם עכשיו אנחנו לא כולמים — הכל אבוד. כי מאחורינו ועד לחיפה אין שום דבר..." זאת היתה טעות גמורה. בתום המלחמה מונה כאלוף.

בראיון לעיתון פנימי של תנועת-החרות באנגליה אמר רפול אחרי שחרורו מצה"ל על מילחמת-יום-הכיפורים: "אפשר לומר כי הקורבנות במילחמת-יום-הכיפורים היו לשוא. משום שאם היינו פועלים או אחרת, לא היתה פורצת מילחמת-יום-הכיפורים..."

ב-1974 מונה כמפקד פיקוד-הצפון, תפקיד שבעיקבותיו עבר לעמדת ראש-אג"ם. לקראת סוף 1977, אחרי יוזמת אנוור אל-סאדאת, הציג רפול כפרושים צבאיים את דעתו ההפקנית בעניין השלום האפשרי עם מצרים.

כאשר נודע הדבר ליועץ-המישפטי לממשלה, אהרן ברק, היתרה בו שלא יחרוג מדתהום הצבאי — אחרת יעמידו לדין.

המידרפים הראשונים ואת ההתנגשויות עם הצבא הירדני, שכלל כל אלה נאלצו לתפוס מוצנים לאורך הירדן.

התפלאתי, באחד מביקורי התכופים בביקעה, למצוא דגלי-ישראל מונף על התורן, במשך כל שעות היום, כמוצב. הערתי לך על כך, שדגל מונף מגלה לאוייב את מיקומו של המוצב, מושך אליו אש ומסכן את חיי החיילים, ולרשות הירדנים היתה ארטיילריה בשפע, שקל היה להם לכוון את אישה אל המוצב דרך הרגל. השבת כי הרגל המונף מסמל את ריבונותנו על הירדן, ואין חשוב מכך לחינוך החיילים לאהבת-המולדת ולוקיפות-קומתם.

ב-29 באפריל 1983 צוטטו ברביך בפגישה עם מחנכים ופרופסורים: באמריקה, כגרהילרים כמעט כל בוקר מניפים דגל... ואומנם, לפי מה שאנו רואים בסרטים אמריקאיים מתקופת ההתנחלות שלהם, הניפו הם את דגלם הלאומי לצלילי תימורת, בכל מצודה, בכל בוקר, בכל המלחמות, הן באינדיאנים והן בינם לבין עצמם. ניתן אולי ללמוד מהם לגבי חיי היום-יום, כגן או כבית-הספר, אך כהחלט לא לגבי המוצבים על הירדן וחי-החיילים שם..."

בשנת 1969 מונה רפול כקצין צנחנים וחייל-דגלים ראשי (קצח"ר), תפקיד שבו היה ממתכנני המיבצעים המיוחדים בימי מילחמת-השתה, ששיאם היה פיצוץ המטוסים כנמל-התעופה של ביירות.

לקראת תום תפקידו זה, הציג לו

למחנה אחרי שנודע לו כי העזו לקנות חלב מערבים.

נוזיה מאהרון ברק

עודד לא טרה להסתיר במיסגרות הצבאיות את עמדותיו הפוליטיות, עמדות שהתמקדו, לרוב, בנושא הערבי והמילחמתי.

במיפגשי-קצינים בתקופת ימיה-המתנה, ערב מילחמת-ששת-הימים, הסיך מח"ט הצנחנים, אל"מ רפאל איתן, לרגע את רגותיו ויצא באוזני הקצינים במיתקפה חריפה על ראשה-ממשלה, לוי אשכול, והסגנות-רכיכול.

11 שנה אחרי הצניחה במיתלה הגיע "סדיך-ארום" וקרבות מילחמת-ששת-הימים. כמח"ט הצנחנים הוליך רפול את חייליו בקרבות מרים ברפיח, כעזה ובחאן-יונס. כאשר ניצב כראש חייליו בצומת-דפיה, בישרו לו שבך-אחיו, גיורא, נהרג. בארישות המשיך רפול בלחימה, עד יומה הרביעי, כאשר נפצע מפגיעה קשה בראשו באיזור רומני.

בנובמבר 1967, כאשר החלים מפציעתו, התחיל סיפור מילחמתו של רפול בפלסטינים. הוא נשלח לביקעת-הירדן, לארץ-המירדפים. כדי לעמוד בראש חטיבת-הביקעה. על תקופה זו סיפר עוזי נרקיס:

אתה זוכר בודאי את ימיה הראשונים של חטיבת-הביקעה, שהיית מפקדה. את הניסיונות לבלימת המחבלים (במיצוט-אמצעים משוער), את

"כל הערבים אותו הדבר!"

רב-אלוף רפאל איתן, שנכנס לתפקידו כרמטכ"ל בנאום בן 19 מילים, למד בחמש שנות רמטכ"לותו לדבר, ולקראת שחרורו מצה"ל, ובחודשים שעברו מאז, אינו חדל מלהפגין את כלי-התיקשורת בפנים מתוך השקפת-עולמו, הוראה בכל מי שאינם מזדהים עם דעותיו, בוגדים.

בין שאר אימרותיו:

● על ערבים מתונים — השמדת מדינת ישראל — זוהי בדיוק המטרה שלהם. אין ערבים מתונים. הם לא רוצים שתהיה מדינת-ישראל... כאשר תיקוותם, יכולתם, להשמיד אותנו תאבד, אז ישלימו עם קיומנו. אין ערבים מתונים — כולם אותו דבר. הם לא רוצים שתהיה מדינת-ישראל...

● על המילחמה הבאה בסוריה — ארץ שמכריעה את אחת הארצות שהכריזו עליה מילחמה וכובשת את עיר הבירה שלה, אז היו צריכים לתת לה את עיר הבירה בחזרה. כדי שאותה מדינה לא תלך שוב למילחמה...

● על גבולות ישראל — אני עומד בקו ההתחלה של ארץ-ישראל השלמה בגבולות המנדט וברמת-הגולן... לאף אחד אין זכות לתת מארץ-ישראל לאף אחד שאינו שייך לעם היהודי...

● על נמילתו-כביכול של יאסר ערפאת — בקשר לימיה-הנפש, המתלקקים והמתחננים למיניהם, עכשיו יש להם בעייה — אין להם למי ללכת...

● על שלום עכשיו — מה זה שלום עכשיו? הם הביאו את השלום? זאת סיסמה מזוייפת וריקה מתוכן... אינני חושב שהם מבטאים כמיהה לשלום. הם קבוצת-תעמולה רעשנית... יש ביניהם גם קומוניסטים, ואולי הם לא בצבא. אבל הם ישנם...

בגיץ... שוגיץ

וחצהיד אומלל...

ל תפקיד הרמטכ"ל מונה איתן בידי שר הביטחון הראשון של ממשלת הליכוד, עוזר וייצמן. כסיפרו הקרב על השלום תירץ וייצמן מינוי זה: "הכרתי גם את חסרונותיו. לא הקלתי בהם ראש. תפיסתו המדינית מחוספסת. נדמה לי שהפוליטיקה הצטיירה בעיניו בשחור-לבן. אבל הבאתי בחשבון שיהיה עליו לעבוד איתי, ושאיני אוכל להשלים את החסר בתחום הערכות-המצב המדיניות, ושהוא מתאים להיות רמטכ"ל תחתי כשרביטחון."

בהודמנות אחרת הגדיר וייצמן את שיתוף-הפעולה בינו לרפול כמילים: "האינטליגנציה שלי מספיקה לשנינו..." היתה זאת פעוזה נוראה, ואולי קמלנית.

רפול נכנס לתפקידו כרמטכ"ל בנאום בן 19 מילים, וסיים את שירותו כנאומים בלתי-רפוסקים של מפקד חונטה צבאית לאטינר-אמריקאית. עוד בתקופת כהונתו של וייצמן כשר-הביטחון ניהל רפול מאבק במדיניות השר כשחיים הכבושים, כשהוא מקבל סיוע רבי-משמעות משרה-החקלאות ראו, אריאל שרון, ובוגר אחר של חטיבת הצנחנים, האלוף דני מט,